

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w V Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Agnieszka Kaprzyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Wrocław Stare Miasto Marii Migi

po rozpoznaniu sprawy:

1. P. L. syna P. i I. z d. D., ur. (...) we W., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 21 marca 2014 r. we W. zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską skórzaną koloru brązowego o wartości 500 zł z zawartością: pieniędzy w kwocie 60 zł, kosmetyczki o wartości 50 zł, dowodu osobistego, legitymacji: emeryta, ławnika i kolejowej, karty bankomatowej (...), pilota do bramy garażu podziemnego wartości 130 zł, kluczy do mieszkania, o łącznej wartości 740 zł, czym działał na szkodę L. Z.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 21 kwietnia 2014 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, dokonał rozboju na osobie E. M., w ten sposób, że po uprzednim kilkakrotnym uderzeniu pokrzywdzonego pięścią w głowę i przytrzymywaniu go, doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel o wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 150 zł, to jest mienie o łącznej wartości 170 zł oraz dokumentów w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy, czym działał na szkodę E. M.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. A. G. syna Z. i D. z d. S., ur. (...) w T., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 21 kwietnia 2014 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa oraz wspólnie i w porozumieniu z P. L. i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, dokonał rozboju na osobie E. M., w ten sposób, że po uprzednim kilkakrotnym uderzeniu pokrzywdzonego pięścią w głowę i przytrzymywaniu go, doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel o wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 150 zł, to jest mienie o łącznej wartości 170 zł oraz dokumentów w postaci dowodu osobistego i prawa jazdy, czym działał na szkodę E. M., przy czym uprzednio był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy II Wydział karny z dnia 04 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 201/06 za czyn z art. 280 § 1 kk i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, postanowieniem z dnia 05 lutego 2009 r. zarządzone jej wykonanie, którą odbywał w okresie od 23 marca 2009 r. do 10 lutego 2011 r. oraz od 10 lutego 2011 r. do 23 marca 2011 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 26 kwietnia 2014 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z dotychczas nieustalonymi osobami oraz w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanych w pkt III części wstępnej wyroku, zabrał w celu przywłaszczenia aparat fotograficzny marki N. (...) nr seryjny (...) wartości 1 200 zł oraz i-Poda nr (...) o wartości 500 zł, o łącznej wartości strat 1 700 zł, czym działał na szkodę N. K.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk – 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

II. uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk – 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonego P. L. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza mu łączną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

IV. uznaje oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przyjmując za podstawę ustalenia, że działał on w warunkach powrotu do przestępstwa dodatkowo fakt skazania wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 29 czerwca 2009 r. sygn. akt II K 48/09, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 02 marca 2009 r. sygn. akt II K 195/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 22 października 2008 r. sygn. akt VI K 163/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary wskazanym wyżej wyrokiem łącznym połączono, wymierzając mu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 02 grudnia 2008 r. do 23 marca 2009 r. oraz od 23 marca 2011 r. do 08 maja 2013 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk – 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

V. uznaje oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przyjmując za podstawę ustalenia, że działał on w warunkach powrotu do przestępstwa dodatkowo fakt skazania wyrokiem opisanym w pkt IV części dyspozytywnej niniejszego wyroku i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk – 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

VI. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonego A. G. w pkt IV i V części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza mu łączną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania odpowiednio:

- P. L.: od dnia 21 marca 2014 r. do dnia 23 marca 2014 r. oraz od

dnia 05 kwietnia 2014 r. do dnia 02 lipca 2014 r.,

- A. G.: od dnia 11 maja 2014 r. do dnia 18 sierpnia 2014 r.;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia obu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza im opłaty;

IX. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. i adw. K. G. kwoty po 1 136,52 zł (w tym 23% podatku VAT) tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2014 r. przed godziną 21.00 L. Z. szła ul. (...) we W.. W pewnej chwili poczuła szarpnięcie za ucho torebki, którą trzymała w ręce. Młody mężczyzna, po krótkiej szarpaninie z pokrzywdzoną, wyrwał jej torebkę o wartości 500 zł, w której znajdowały się pieniądze w kwocie 60 zł, kosmetyczka o wartości 50 zł, dowód osobisty, legitymacje: emeryta, ławnika oraz kolejowa, karta bankomatowa (...), pilot do bramy garażu podziemnego o wartości 130 zł i klucze do mieszkania, a następnie uciekł w kierunku ul. (...).

Pokrzywdzona powiadomiła o zajściu Policję, opisując wygląd sprawcy.

Po niedługim czasie pokrzywdzona została poproszona o zejście do radiowozu, gdzie okazano jej zatrzymanego P. L.. L. Z. po sylwetce oraz ubiorze zidentyfikowała go jako sprawcę kradzieży. Przy zatrzymanym nie znaleziono przedmiotów pochodzących z kradzieży.

Pokrzywdzona odzyskała dowód osobisty i legitymację kolejową, znalezione przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji W., a także legitymację kolejową i emeryta oraz kosmetyczkę i dwa komplety kluczy.

Dowód: zeznania świadków: L. Z. k. 391 - 392

M. B. k. 393 - 394

P. L. został zatrzymany w dniu 21 marca 2014 r. o godz. 21.45 na ul. (...) we W..

Vide: protokół zatrzymania osoby k. 133

W dniu 21 kwietnia 2014 r. około godziny 21.30 pokrzywdzony E. M. szedł ul. (...) we W. od strony Placu (...) w kierunku ul. (...). Na wysokości skrzyżowania z ul. (...) zauważył grupę pięciu osób, wśród których znajdowała się jedna kobieta, siedzących na ławce. Kiedy pokrzywdzony mijał te osoby, jeden z mężczyzn – w wieku ok. 25 lat, mający ok. 175 cm wzrostu, krępej budowy ciała, poprosił go o papierosa. E. M. odparł, że nie ma papierosów, a wówczas ten mężczyzna zapytał, w jakim kierunku pokrzywdzony się udaje, a następnie uderzył go pięścią w lewy policzek. Po uderzeniu do pokrzywdzonego doskoczyło jeszcze dwóch mężczyzn – jeden z nich był w wieku ok. 22 lat, szczupły, wzrostu ok. 190 cm, drugi – w wieku ok. 24 lat, wzrostu ok. 175 cm, krępej budowy ciała, z tatuażami na łydkach obu nóg, przy czym jeden z tatuaży przedstawiał gwiazdy.

Pierwszy z mężczyzn, którzy „doskoczyli” do pokrzywdzonego uderzył go kilkakrotnie pięścią w głowę, a następnie przytrzymał za ramię. Jeden z napastników, który pierwszy uderzył pokrzywdzonego, w pewnym momencie zwrócił się do mężczyzny z wytatuowanymi na łydce gwiazdami, mówiąc: „S., puść go, już wystarczy”.

W czasie zajścia E. M. skradziony został portfel o wartości 20 zł, z zawartością pieniędzy w kwocie 150 zł, dowodu osobistego i prawa jazdy.

Mężczyzną, który uderzył, a następnie przytrzymał E. M., był P. L..

Dowód: zeznania świadka E. M. k. 573 - 575

W dniu 26 kwietnia 2014 r. do mieszkania wynajmowanego przez N. K. przy ul. (...) we W. przyszedł jej chłopak – P. N.. P. N. przyprowadził ze sobą trzech mężczyzn, których poznał tego samego dnia w okolicach Dworca Głównego we W..

Wykorzystując moment, kiedy N. K. wyszła do kuchni, mężczyźni ci ukradli z pokoju aparat fotograficzny marki N. (...) (...) nr seryjny (...) o wartości 1 200 zł oraz i-Poda nr (...) o wartości 500 zł.

Skradzione aparat i i-Pod zostały zastawione w lombardzie (...) S.C. w dniu 26 kwietnia 2014 r. pod zastaw pożyczki w kwocie 250 zł. Przedmioty te odzyskano i zwrócono pokrzywdzonej.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. G. (częściowo) k. 391 - 392

zeznania świadków: N. K. k. 392 – 393

P. N. k. 472 - 473

protokół zatrzymania rzeczy k. 79 – 81

umowa pożyczki k. 82

pokwitowanie k. 119

P. L. jest bezdzietnym kawalerem. Zdobył wykształcenie zawodowe, ale nie pracuje, pozostając na utrzymaniu matki.

Był karany za czyn z art. 278 § 1 kk.

W dacie popełnienia czynu nie miał zniesionej, ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: dane o karalności k. 19, 109, 170

odpis wyroku k. 177 - 178

wywiad w trybie art. 213 kpk k. 171

opinia sądowo – psychiatryczna k. 173 – 176, 266 - 270

A. G. ma wykształcenie podstawowe, jest bezdzietnym kawalerem.

Był kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy II Wydział Karny z dnia 04 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 201/06 został skazany za czyn z art. 280 § 1 kk i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby; postanowieniem z dnia 05 lutego 2009 r. zarządzono wykonanie kary, którą oskarżony odbywał w okresie od 23 marca 2009 r. do 10 lutego 2011 r. oraz od 10 lutego 2011 r. do 23 marca 2011 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy w dniu 29 czerwca 2009 r. wydał wobec oskarżonego wyrok łączny pod sygn. akt II K 48/09, obejmujący wyroki Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 02 marca 2009 r. sygn. akt II K 195/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 22 października 2008 r. sygn. akt VI K 163/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary wskazanym wyżej wyrokiem łącznym połączono, wymierzając mu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 02 grudnia 2008 r. do 23 marca 2009 r. oraz od 23 marca 2011 r. do 08 maja 2013 r.

T. criminis oskarżony nie miał zniesionej, ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: dane o karalności k. 91 – 92, 112 – 113

wywiad w trybie art. 213 kpk k. 211

odpisy wyroków k. 230, 231

informacja o pobytach i orzeczeniach k. 333 - 335

opinia sądowo – psychiatryczna k. 260 - 262

Przesłuchany w charakterze oskarżonego P. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że nic mu nie wiadomo o kradzieży, jakiej dokonano na szkodę L. Z., a na ul. (...), gdzie został zatrzymany, oczekiwał na kolegę.

Oskarżony podał także, że dzień 21 kwietnia 2014 r., podobnie jak całe Ś. Wielkanocne, spędził u siostry I. D., a do domu wrócił wieczorem 21 kwietnia 2014 r., wraz z matką, po czym nie opuszczał już mieszkania. Zapoznany z treścią zeznań matki, zmienił wyjaśnienia, twierdząc, że do domu wrócił bez niej (k. 52). Nie potrafił jednocześnie wyjaśnić, dlaczego wcześniej składał relację odmiennej treści.

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na wiarę bowiem pozostawały w sprzeczności z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, przede wszystkim w postaci zeznań pokrzywdzonych: L. Z. i E. M., a także świadka M. B..

Odnosząc się do kradzieży na szkodę L. Z., podkreślić należy, iż pokrzywdzona nie miała żadnych wątpliwości, że mężczyzna przywieziony pod jej dom przez radiowóz był sprawcą tego czynu. Pokrzywdzona wskazywała, że nie widziała twarzy złodzieja, ale zidentyfikowała go po sylwetce i ubiorze. Zważywszy, że P. L. został zatrzymany przed upływem godziny od dokonania kradzieży (k. 133), trudno przyjąć, aby pokrzywdzona zdążyła zapomnieć, jak wyglądał, zwłaszcza, że to właśnie na podstawie podanego przez nią opisu zatrzymano oskarżonego.

L. Z. podawała także, że po dokonaniu kradzieży, sprawca uciekł w kierunku ul. (...), natomiast P. L. został zatrzymany na ul. (...), a zatem w odległości zaledwie 0,5 km od miejsca zdarzenia, zaś ul. (...) znajdowała się na trasie jego ucieczki. Czas, jaki upłynął od chwili kradzieży do zatrzymania oskarżonego, jakkolwiek niedługi, był jednak wystarczający dla pozbycia się przedmiotów pochodzących z kradzieży, co tłumaczy fakt, iż nie ujawniono ich przy zatrzymanym. Zauważyć należy, że nawet jeśli oskarżony działał sam, jak wynika to z treści zarzutu, nie mając możliwości przekazania „łupów” innej osobie, to poruszał się na terenie sobie znanym, w pobliżu miejsca zamieszkania, nie miał więc zapewne problemu z ukryciem zabranych pokrzywdzonej przedmiotów.

Świadkowie L. Z. i M. B. – funkcjonariusz Policji, który dokonał zatrzymania P. L. w oparciu o rysopis podany przez pokrzywdzoną, byli osobami obcymi dla oskarżonego i w żaden sposób nie zainteresowanymi pomawianiem go o czyn, którego nie dokonał. Ich relacje były rzeczowe, logiczne, spójne i konsekwentne w toku postępowania, dlatego Sąd, uznając je za w pełni wiarygodne, przyjął za podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd miał na uwadze, że rozpoznając w dniu 23 marca 2014 r. P. L. jako sprawcę kradzieży m.in. po rysach twarzy (k. 154 – 155), L. Z. miała możliwość wcześniej widzieć oskarżonego, podczas zatrzymania go przez Policję, kiedy to stwierdziła, że nie widziała twarzy złodzieja. Należy jednak jeszcze raz podkreślić, że pokrzywdzona zapamiętała też szczegóły ogólnego wyglądu i ubioru sprawcy, które podała Policji i które zadecydowały o zatrzymaniu właśnie P. L..

Na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonej nie miało wpływu jej stanowisko wyrażone przed Sądem, kiedy stwierdziła, że musiała widzieć twarz sprawcy kradzieży. Jak już bowiem wskazano wyżej, pokrzywdzona bezpośrednio po zdarzeniu w sposób wystarczająco precyzyjny opisała ogólny wygląd i ubiór sprawcy, umożliwiając Policji jego

szybkie zatrzymanie. L. Z. przed kradzieżą nie znała, ani nie widziała P. L., nie sposób więc przyjąć, aby wyłącznie na skutek zbiegu okoliczności opisała jego sylwetkę oraz elementy garderoby w sposób odpowiadający rzeczywistemu wyglądowi oskarżonego w chwili zatrzymania.

Pokrzywdzony E. M. także nie miał wątpliwości, że P. L. był jednym ze sprawców, a wręcz inicjatorem, rozboju dokonanego na nim w dniu 21 kwietnia 2014 r. – jego stanowisko w tej kwestii było zdecydowane i konsekwentne w toku całego postępowania. Relacja pokrzywdzonego w tym zakresie nie budziła wątpliwości Sądu, bowiem pokrzywdzony – jako obcy dla obu oskarżonych – nie miała żadnych powodów, aby ich bezpodstawnie obciążać.

Zeznania E. M. były konsekwentne i spójne w toku postępowania. Przesłuchany w dniu 22 kwietnia 2014 r. (k. 3-4), a zatem bezpośrednio po zdarzeniu, a następnie w dniu 25 maja 2014 r. (k. 68), pokrzywdzony w sposób precyzyjny opisał zarówno przebieg incydentu, jak i udział w nim poszczególnych osób, podając przy tym cechy wyglądu napastników. Bez żadnych wątpliwości rozpoznał też P. L., jako osobę, która uderzyła go, a następnie przytrzymała, umożliwiając innym napastnikom dokonanie kradzieży portfela (k. 8 – 10). Rysopis obu oskarżonych podany przez pokrzywdzonego podczas pierwszego przesłuchania odpowiadał ich wyglądowi.

Na marginesie zauważyć należy, że A. G. w pierwszych wyjaśnieniach, złożonych w dniu 12 maja 2014 r. (k. 87 – 89), przyznając się do obecności w miejscu, gdzie doszło do rozboju na E. M., wskazał, że rozboju tego dokonał m. in. P. L..

Przesłuchany w charakterze oskarżonego A. G. nie przyznał się do dokonania rozboju na E. M.. Wyjaśnił, że był świadkiem jak P. L., P. B. i trzeci, nieznanemu mu mężczyzna, dopuścili się rozboju na pokrzywdzonym. Podał, że on sam nie brał w nim udziału, a jedynie – razem z D. J. – przyglądał się, stojąc z boku. Stwierdził też, że nie korzystał ze skradzionych wówczas pieniędzy, a od P. B. uzyskał informacje, iż w zabranym pokrzywdzonemu portfelu nie było żadnych pieniędzy (K. 87-89 dn. 12 maja 2014). Oskarżony przyznał się do dokonania kradzieży na szkodę N. K..

Przed Sądem A. G. stwierdził, że P. L. nie brał udziału w rozboju na E. M., a wcześniejsze wskazanie go jako uczestnika tego zdarzenia tłumaczył pomyłką.

Wyjaśnienia obwinionego, negującego swoje sprawstwo w rozboju dokonanym na E. M., były – w ocenie Sądu – niewiarygodne, ponieważ postawały w sprzeczności z relacją pokrzywdzonego E. M., której Sąd przyznał walor wiarygodności.

E. M. rozpoznał również A. G. jako uczestnika zdarzenia z dnia 21 kwietnia 2014 r. (k. 254 – 255). Świadek nie potrafił opisać roli, jaką rozpoznany przezeń mężczyzna odegrał w czasie napaści na niego, był jedynie pewien, że to nie A. G. pierwszy go uderzył. Treść zeznań świadka nie może dziwić, bowiem – jak sam podał – w dalszym ciągu zajęcia był skulony i chronił głowę przed ciosami, co w sposób oczywisty uniemożliwiało mu obserwację. Tablica pogładowa okazana pokrzywdzonemu zawierała wizerunki osób, nie zaś ich całe sylwetki, natomiast relacjonując podczas wcześniejszych przesłuchań przebieg zdarzenia, E. M. jednoznacznie wskazał, że wśród mężczyzn, którzy „doskoczyli” do niego po pierwszym uderzeniu, zadany przez P. L., był mężczyzna o rysopisie odpowiadającym rysopisowi A. G., który na jednej z łudek miał wytatuowane gwiazdy. W końcowej fazie ataku na pokrzywdzonego P. L. miał zwrócić się do innego z napastników słowami: „S. puść go”.

Pokrzywdzony – aczkolwiek nie potrafił już precyzyjnie określić, jakie czynności wykonywało dwóch pozostałych mężczyzn, którzy „doskoczyli” do niego po pierwszym uderzeniu – pewien był, że jeden z tych mężczyzn miał wytatuowane na łydce gwiazdy oraz, że do jednego z napastników zostały skierowane słowa: „S., puść go”. Pokrzywdzony miał też pewność, że mężczyzna z tatuażem w postaci gwiazd, nie był tym, który stał z boku i przyglądał się incydentowi, nie biorąc w nim udziału.

Cechy wyglądu napastnika podane przez pokrzywdzonego nie pozostawiały wątpliwości, że był nim A. G..

Protokół przesłuchania A. G. z dnia 25 czerwca 2014 r. (k. 244) wskazywał bowiem jako „inne cechy rysopisu” m. in. tatuaż w postaci trzech gwiazd na łydce lewej nogi. Będąc przesłuchiwanym w dniu 12 maja 2014 r. (k. 87 – 89) A.

G. oświadczył, że informacje przekazane przez niego wcześniej - podczas rozpytania w Komisariacie Policji W. były prawdziwe, zaś z informacji tych wynikało m. in., że posługuje się on pseudonimem (...) (k. 83).

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze konsekwentne, a przy tym precyzyjne zeznania E. M., Sąd nie miał wątpliwości, że A. G., podobnie jak P. L., był aktywnym uczestnikiem rozboju dokonanego na E. M..

Wiarygodne były – zdaniem Sądu – wyjaśnienia A. G. odnoszące się do kradzieży aparatu fotograficznego i iPoda na szkodę N. K., korespondowały bowiem z zeznaniami pokrzywdzonej oraz świadka P. N.. Oboje świadkowie nie zauważyli wprawdzie samego faktu kradzieży, ale rozpoznali przekazane im przez Policję przedmioty, jako należące do N. K., a ich zabór z mieszkania wiązali z wizytą nieznanymi mężczyzn, przyprowadzonych w dniu 26 kwietnia 2014 r. przez P. N..

Wskazany i omówiony powyżej materiał dowodowy pozwalał na jednoznaczne ustalenie, że obaj oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów.

Bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonych było precyzyjne ustalenie, który z napastników uderzył E. M., który przytrzymał go w trakcie zajścia, a który zabrał mu portfel. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika bowiem, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, a jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione działaniem innego ze współsprawców (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 kwietnia 2013 r., sygn. akt II KK 71/13, LEX 1319259). Warunkiem przypisania sprawcom współdziałania jest – poza porozumieniem, które może być zawarte w dowolnej formie, również dorozumianej – postrzeganie czynu popełnionego wspólnie z innymi osobami jako własnego – współsprawca musi odczytywać całość działań jako własne, a nie cudze przedsięwzięcie (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04 lipca 2013 r., sygn. akt II AKa 200/13, LEX 1342402). Co do tego, że taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie Sąd nie miał żadnych wątpliwości.

Przyjęcie w przypadku obu czynów przypisanych P. L. oraz w przypadku rozboju na szkodę E. M. przypisanego A. G. kumulatywnej kwalifikacji również z art. 275 kk i art. 276 kk, wynikało z faktu, iż przedmiotami zaboru w tych czynach były damska torebka oraz portfel pokrzywdzonego E. M., a zatem, przedmioty, w których zwykle znajdują się dokumenty tożsamości oraz inne, niezbędne przy dokonywaniu codziennych czynności. Sprawcy powinni więc mieć świadomość, że dokonując zaboru zarówno torebki, jak i portfela, zabierali nie tylko znajdujące się tam pieniądze, ale również dokumenty.

A. G. czynów, będących przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, dopuścił się, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, co uzasadniało zakwalifikowanie przypisanych mu czynów również na podstawie art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy II Wydział Karny z dnia 04 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 201/06 został on bowiem skazany za czyn z art. 280 § 1 kk i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Karę orzeczoną tym wyrokiem, po zarządzeniu jej wykonania postanowieniem z dnia 05 lutego 2009 r., oskarżony odbywał w okresie od 23 marca 2009 r. do 10 lutego 2011 r. oraz od 10 lutego 2011 r. do 23 marca 2011 r.

A. G. był także skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 29 czerwca 2009 r. sygn. akt II K 48/09, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 02 marca 2009 r. sygn. akt II K 195/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 22 października 2008 r. sygn. akt VI K 163/08, którym skazano A. G. za czyny z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary wskazanym wyżej wyrokiem łącznym połączono, wymierzając mu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 02 grudnia 2008 r. do 23 marca 2009 r. oraz od 23 marca 2011 r. do 08 maja 2013 r.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd pominął dowody w postaci zeznań świadków: I. D., P. B., D. J. i P. Z. oraz protokołu przeszukania mieszkania P. L. w dniu 25 kwietnia 2014 r. i 22 marca 2014r. i protokołu przeszukania A. G., a także protokołu okazania na k. 21, jako nie zawierające informacji istotnych dla rozstrzygnięcia.

Rozważając kwestię kary, Sąd jako znaczny ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych – przede wszystkim z uwagi na umyślność ich działania oraz rodzaj dóbr, w jakie godzili. Okolicznością obciążającą obu oskarżonych był ich wcześniejsza karalność, zaś jedyną okoliczność łagodzącą w przypadku A. G. mogło stanowić jego przyznanie się do dokonania kradzieży na szkodę N. K..

Względy powyższe zadecydowały o wymierzeniu każdemu z oskarżonych kar jednostkowych w wysokości określonej w części dyspozytywnej wyroku; zróżnicowanie surowości kar orzeczonych w stosunku do każdego ze sprawców za rozbój dokonany na E. M. wynikało z faktu, iż A. G. był już kilkakrotnie karany sędownie, natomiast P. L. dotychczas raz odpowiadał karnie za czyn z art. 278 § 1 kk. Przesłanki te miał też Sąd na uwadze przy wymiarze kar łącznych, które orzekł, opierając się na zasadzie asperacji w przypadku A. G. oraz absorpcji w przypadku P. L..

Mając na uwadze charakter czynów, których dopuścili się oskarżeni, a także nieskuteczność wcześniej stosowanych wobec środków reakcji karnej, Sąd nie znalazł podstaw do skorzystania wobec nich z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar.

Kierując się treścią przepisu art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych kary pozbawienia wolności – w przypadku zarządzenia ich wykonania - okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Oskarżeni nie pracują, nie posiadają majątku, ani oszczędności, dlatego też Sąd uznał, że zachodzą warunki z art. 624 § 1 kpk uzasadniające zwolnienie ich od ponoszenia kosztów postępowania.

Koszty nieopłaconej przez oskarżonych obrony udzielonej im z urzędu Sąd – w myśl przepisu art. 618 § 1 pkt 11 kpk – zasądził na rzecz obrońców od Skarbu Państwa.